

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

20 maart 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING EN AMBTENARENZAKEN

Interpellatie van de heer Jos Bex tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de gemeenschaps- en gewestaangelegenheden in het voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling 2000-2003

Commissie voor Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Ambtenarenzaken

Maandag 20 maart 2000

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.08 uur.*

Interpellatie van de heer Jos Bex tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de gemeenschaps- en gewestaangelegenheden in het voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling 2000-2003

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Bex tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de gemeenschaps- en gewestaangelegenheden in het voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling 2000-2003.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in toepassing van de wet van 5 mei 1997 betreffende de coördinatie van het federaal beleid inzake duurzame ontwikkeling, werd door de Interdepartementale Commissie voor Duurzame Ontwikkeling samen met het Federaal Planbureau een voorontwerp opgesteld van het Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling voor de periode 2000 tot 2003.

Volgens het tweede lid van artikel 3 van de wet van 5 mei 1997 legt dit plan de te nemen maatregelen op federaal niveau vast met het oog op de realisatie van de doelstellingen van duurzame ontwikkeling. Het plan beoogt de doeltreffendheid en de interne samenhang van het beleid in deze materie te bevorderen, en houdt rekening met mogelijke ontwikkelingen op lange termijn. Het plan omvat eveneens een actieplan waarin acties worden voor-

gesteld om de vooropgestelde doelstellingen inzake duurzame ontwikkeling te bereiken.

Zoals blijkt uit de titel van de wet van 5 mei 1997 en uit de omschrijving van de inhoud van het Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling, beoogt het plan het federale beleid inzake duurzame ontwikkeling te coördineren. Daartoe worden doelstellingen en acties op federaal niveau voorgesteld. Het plan is dus uitsluitend van toepassing op de federale bevoegdheden. Dat is ook logisch, gelet op de bevoegdheidsverdelingen tussen de federale overheid enerzijds en de gemeenschappen en gewesten anderzijds.

De Interdepartementale Commissie voor Duurzame Ontwikkeling, die werd belast met het opstellen van het voorontwerp van plan, bestaat uit vertegenwoordigers van diverse leden van de federale regering, en ressorteert onder de bevoegdheid van federaal minister Durant. Wel werden de gewest- en gemeenschapsregeringen uitgenodigd om een vertegenwoordiger voor die commissie aan te duiden. Ook de Vlaamse regering stelde een vertegenwoordiger aan.

In overeenstemming met de wet van 5 mei 1997 wordt de bevolking geraadpleegd over het vooropgestelde voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling 2000-2003. Dit gebeurt op dit ogenblik, van 1 februari tot en met 31 maart 2000. Mijn interpellatie is dus enigszins achterhaald, omdat het openbaar onderzoek bijna is geëindigd. Desondanks heeft het nog een actuele waarde. De bevolking beschikt over de mogelijkheid om het document te raadplegen op het gemeentehuis, of in elke erkende openbare bibliotheek. Daartoe zouden er in een eerste druk vijfduizend exemplaren van het document zijn verspreid, en in een tweede druk drieduizend exemplaren.

Bex

In mijn gemeente heeft tot op heden geen enkele burger het document opgevraagd. Nochtans wordt de bevolking door middel van een grootschalige informatiecampagne in diverse media opgeroepen deel te nemen aan dit openbaar onderzoek. Ze kan bijkomende informatie aanbrengen, tegenvoorstellen formuleren en bezwaren uiten. Het is de uitdrukkelijke bedoeling van de federale regering om een brede maatschappelijke discussie op gang te brengen over de doelstellingen en acties die in het voorontwerp worden vooropgesteld. Dat is op zich een nobel doel. Duurzame ontwikkeling is immers dé leidraad bij de politieke besluitvorming op dit ogenblik.

Tegelijkertijd wordt dit voorontwerp voor advies en inspraak voorgelegd aan de wetgevende kamers, aan de Federale Raad voor Duurzame Ontwikkeling – een adviesorgaan waarin de vertegenwoordigers zetelen van diverse organisaties – en aan de regeringen van de gewesten en de gemeenschappen. Na de raadpleging van de bevolking en de adviesronde, zal de Interdepartementale Commissie voor Duurzame Ontwikkeling een ontwerpplan opstellen, dat aan de ministerraad ter goedkeuring zal worden voorgelegd. Het definitieve plan zal bij koninklijk besluit worden vastgesteld, en bij uittreksel worden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Bij lezing van het voorliggend voorontwerp van Federaal Plan stelt men echter vast dat er niet alleen doelstellingen en acties voor het federale niveau in worden voorgesteld, maar ook voor het niveau van de gewesten en gemeenschappen. Illustratief is het actieplan inzake het beleid ter bestrijding van de armoede, het actieplan inzake gezondheid en milieu, het actieplan inzake het beleid ter bevordering van de duurzame ontwikkeling van het vervoer, en het actieplan ter bescherming van de atmosfeer.

Meermaals wordt in het voorontwerp ook gepleit voor een samenhangend en gecoördineerd nationaal of Belgisch beleid, onder meer op het vlak van milieu, gezondheid en mobiliteit. Er is bijvoorbeeld sprake van een Belgisch mobiliteitsplan tegen eind 2000, terwijl onze eigen Vlaamse minister dit tegen 2001 heeft beloofd voor Vlaanderen. Dat beleid zou concreet gestalte moeten krijgen in een nationaal of Belgisch plan. Weliswaar zou hierbij rekening worden gehouden met de respectieve bevoegdheden van de gefederaliseerde entiteiten, maar tegelijk wordt de nadruk gelegd op verticale integratie.

Dit alles doet een aantal principiële vragen rijzen. Omdat het voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling ook doelstellingen formuleert en maatregelen voorstelt die de federale bevoegdheden overschrijden, is het niet alleen onwettig, maar ook fundamenteel in strijd met de huidige staatkundige ordening en de bestaande bevoegdheidsverdeling. Wat is het standpunt van de Vlaamse regering hierover, en welke initiatieven heeft zij al genomen ?

Dit onwettig voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling werd door de federale regering voor advies voorgelegd aan de Federale Raad voor Duurzame Ontwikkeling. Tegelijkertijd wordt de bevolking op ruime schaal geraadpleegd. Het is uitdrukkelijk de bedoeling van de federale regering om een breed maatschappelijk debat op gang te brengen over de problematiek en over de doelstellingen en acties die in het voorontwerp worden voorgesteld. Dit betekent echter dat de federale regering zonder akkoord van de Vlaamse regering of het Vlaams Parlement een officieel openbaar onderzoek organiseert over bepaalde beleidsdoelstellingen en -acties die ontegensprekelijk behoren tot de bevoegdheden van het Vlaams Gewest of de Vlaamse Gemeenschap. Wat is het standpunt van de Vlaamse regering hierover, en welke initiatieven heeft zij desbetreffend genomen ?

Het moet overigens gezegd dat de Vlaamse bevolking, bijvoorbeeld ter gelegenheid van het openbaar onderzoek over het afvalstoffenplan en het MINA-plan 2, al duidelijk de mogelijkheid heeft gehad om zich uit te spreken over alle onderwerpen die in dit document aan bod komen. Dat gebeurde al meer dan twee jaar geleden.

De Vlaamse regering erkende in haar regeringsverklaring dat er nood is aan een geïntegreerd beleid met het oog op duurzame ontwikkeling, en dat de huidige staatkundige ordening en de bestaande bevoegdheidsverdeling een dergelijk toekomstgericht beleid in belangrijke mate hindert, en dat een en ander leidt tot een inefficiënt bestuur. Daarom engageerde de Vlaamse regering zich ertoe in het kader van de nieuwe dialoog van gemeenschap tot gemeenschap te streven naar een nieuwe bevoegdheidsverdeling en een verdieping van de Vlaamse autonomie, met als uitgangspunten verantwoordelijkheid, subsidiariteit en solidariteit.

In het voorontwerp van Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling 2000-2003 wordt echter nergens de noodzaak aan efficiënte homogene bevoegdheidspakketten per beleidsniveau vermeld.

Bex

Er wordt integendeel gepleit voor een gecoördineerd en geïntegreerd nationaal beleid, dat op initiatief van de federale overheid tot stand wordt gebracht en onder de vorm van een nationaal plan wordt bekendgemaakt en uitgevoerd. Niet alleen kan de vraag worden gesteld of zo een systeem wel efficiënt kan zijn, en inderdaad een einde kan stellen aan de problematiek van de bevoegdheidsconflicten, het beknot ook een autonoom Vlaams beleid inzake duurzame ontwikkeling, dat is afgestemd op de specifieke Vlaamse situatie inzake leefmilieu, landbouw, ruimtelijke ordening en mobiliteit. Wat is het standpunt van de Vlaamse regering hierover ?

Een gelijkkluidende vraag werd gesteld in het Waals parlement. Dat bevestigt wat we al vermoedden, namelijk dat in dit land ook over duurzame ontwikkeling wordt gedacht in twee snelheden. Documenten van de Vlaamse regering van vele jaren terug, beleidsverklaringen van verschillende ministers, en diverse studiedagen en colloquia in Vlaanderen tonen aan dat het begrip duurzame ontwikkeling al vrij goed is ingeburgerd. In Wallonië daarentegen is men zich nog maar pas bewust van deze problematiek. De vraagsteller in het Waals parlement verheugde er zich over dat het toekomstplan voor Wallonië nu ook in dit federaal plan aan bod kwam. De bevoegde minister is de heer Floret. Hij antwoordde dat men in Wallonië nu gaat beginnen met een algemene benadering, waarbij men zal nadenken over duurzame ontwikkeling in Wallonië.

Het voorliggend federaal plan is dus niet alleen onwettig, maar doet voor een groot deel ook nog eens het werk over dat de Vlaamse overheid reeds heeft geleverd. Ik vraag me dan ook af wat het nut is van een herhaling van een dergelijke operatie. Intussen worden de administraties van onze gemeenten andermaal belast met de opvolging daarvan. Mijnheer de minister-president, daarom vraag ik u : welke maatregelen zijn getroffen met betrekking tot het antwoord van de Vlaamse regering aan de federale regering ?

De voorzitter : De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, ik sluit me aan bij de interpellatie van de heer Bex, maar dan wel in algemene zin.

Ik stel immers vast dat het Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling op zich niet alleen staat. Er komt langzamerhand een systematiek tot stand

waarbij de federale overheid zich inzake verschillende bevoegdheden nogal eigengereid opstelt en zich systematisch begeeft op het terrein van de gemeenschappen en gewesten. Ze neemt zomaar beslissingen zonder dat de gemeenschappen en gewesten bij de besluitvorming worden betrokken, terwijl de gemeenschappen en gewesten deze beslissingen eigenlijk autonoom kunnen nemen.

Ik heb daarvan een opsomming gevonden op de website van de heer Denys, waar hij op 16 maart 2000 zijn uitgesproken mening bekendmaakte. Hij begon met de problematiek van het asielbeleid en de naturalisatie. Hij had natuurlijk beter destijds het belangenconflict goedgekeurd. Het is echter nooit te laat om zich te bekeren.

Verder heeft hij het over het dossier van het nachtlawaai rond de luchthaven van Zaventem, de betere arbeidsvoorwaarden en verloning in de verplegende sector, het akkoord met de non-profitsector en de problematiek inzake het onderhoud van de heer Sauwens met de federale minister van Binnenlandse Zaken over diverse aspecten die een bepaalde impact hebben op het Vlaams Gewest. Tot slot heeft hij het nog over de praktische uitvoering van het startbanenplan door de federale en Vlaamse overheid.

Ik wil de vraag ruimer stellen en ze niet beperken tot het Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling. Hoe zal de Vlaamse regering in de toekomst reageren op de situatie zoals die door de heer Denys is geschetst ?

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Het is inderdaad correct dat enkele jaren geleden een voorafgaand onderzoek heeft plaatsgevonden. Men moet de werkzaamheden die aan dat onderzoek zijn verbonden, echter relativeren.

Ik heb in dit parlement meermaals vragen gesteld en geïnterpelleerd, en er bij de respectievelijk bevoegde ministers op aangedrongen de gemeenten te sparen van administratieve taken. Als er wordt gesproken over het verzwaren van de administratieve taken, moet dit echter enigszins worden gerealiseerd. Dergelijke taken behoren nu eenmaal tot de bevoegdheid van de openbare besturen. Men moet zich daar dan ook niet aan ergeren, zeker als dit niet onoverkomelijk is. Daarnaast stel ik vast dat de openbare onderzoeken adequater moeten worden aangepakt. De respons van de burger beantwoordt immers vaak niet aan de verwachtingen.

Vermeiren

We moeten ons daarover bezinnen. We vinden het goed dat sommige leden van het Vlaams Parlement het overleg binnen de federale en gewestregeringen op een kritische manier benaderen. Dat overleg moet worden geoptimaliseerd. Onze fractie zal daarover waken.

Ik heb vernomen dat bij de voorbereiding van het overleg vergaderingen hebben plaatsgevonden tussen de verschillende kabinetten waarbij teksten zouden zijn voorgelegd. Ik zou terzake graag de bevestiging krijgen van de minister-president.

De voorzitter : De heer Peeters heeft het woord.

De heer Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, inzake dit dossier lijkt voorafgaand overleg op ministerieel niveau mij toch wel aangewezen. De federale regering legt nu immers een dossier voor waaraan de Vlaamse regering met betrekking tot een aantal aspecten al heel wat werk heeft geleverd.

De federale regering heeft een grootse mediacampagne gevoerd inzake dit dossier, onder meer via radio en televisie, waardoor bij de publieke opinie een aantal vragen werd opgeroepen. Als dit dossier bij de bevolking bekend wordt gemaakt, dan rijst er een probleem als men niet duidelijk stelt dat dit niet alleen een federale bevoegdheid is, maar ook een gewestbevoegdheid waarvoor de nodige middelen moeten worden uitgetrokken.

Dit dossier heeft bij de bevolking niet op veel interesse kunnen rekenen. Dat is verwonderlijk, te meer gezien de inspanningen die we hebben geleverd om het te promoten en bekend te maken. De bevolking is dus geen vragende partij voor een theoretische benadering, maar des te meer voor een aantal zeer concrete maatregelen.

In een verder overleg met de federale regering moet worden verduidelijkt dat er doeners zijn en denkers, elk op zijn eigen niveau. We moeten de bevolking duidelijk maken dat we met een aantal heel concrete zaken bezig zijn, die in een globaal plan naar voren moeten worden gebracht.

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil in eerste instantie een beschouwing maken bij de wet van 5 mei 1997. Dit is een federale wet die is goedgekeurd in uitvoe-

ring van de Rio-conferentie van 1992. Op de Rio-conferentie die werd gehouden door de Verenigde Naties, werden doelstellingen geformuleerd op het vlak van duurzame ontwikkeling. Op het federale niveau werd een wet goedgekeurd die inhoudelijk nogal dubbelzinnig is. Op geen enkel ogenblik hebben de gewesten en gemeenschappen, ook niet de Vlaamse, iets ondernomen om die dubbelzinnigheid aan de kaak te stellen.

In deze wet werd bepaald dat er een actieplan moet komen voor duurzame ontwikkeling en werd daarvoor een procedure vastgelegd. Dat actieplan moet om de vier jaar op punt worden gesteld. De eerste aanzetten worden gegeven door het Federaal Planbureau. Daarnaast werden met deze wet ook twee instrumenten gecreëerd, enerzijds een raad, anderzijds de Interdepartementale Commissie. De gewesten en gemeenschappen moeten tegenwoordigers aanduiden voor deze instellingen.

De procedure voorziet in een voorontwerp van plan. Merkwaardig genoeg mag volgens deze wetgeving worden gestart met de communicatie met de bevolking in de fase van het voorontwerp, op een moment dat er nog geen enkele beslissing is die een politiek niveau kan binden en het plan nog geen enkele politieke toetsing heeft doorstaan. Het voorontwerp wordt meegedeeld aan de wetgevende kamers, aan de Federale Raad voor Duurzame Ontwikkeling en aan de regeringen van de gewesten en de gemeenschappen, en de communicatie erover met de bevolking mag meteen starten.

Dat betekent een serieuze handicap voor het optimaal invullen van ieders bevoegdheden op het vlak van duurzame ontwikkeling, terwijl in de internationale tekst met de bepalingen van Rio net aan België wordt gevraagd deze bepalingen te vertalen naar de eigen interne staatsstructuur. We kunnen echter niet om de vaststelling heen dat een stuk van de competentie en de bevoegdheid nog federaal is, en een ander deel regionaal. Er bestaat geen decreet op de coördinatie van het beleid inzake duurzame ontwikkeling.

We leven inderdaad in een land met twee snelheden. Door de Vlaamse regering werd een aantal acties ondernomen, zoals het MINA-plan. Daarmee is ze, wat haar eigen bevoegdheden betreft, veel verder gevorderd dan het Waals Gewest. Het ontbreekt in deze aangelegenheid aan mogelijkheden om tot een optimale afstemming van de bevoegdheden te komen en vast te stellen wat de federale overheid en de regionale overheid respectievelijk doen, en hoe die inspanningen kunnen worden sa-

Dewael

mengebracht om het beste resultaat te realiseren in functie van de doelstellingen van Rio.

De federale overheid blijft voor wat betreft de procedure binnen haar rol. Het voorontwerp dat op 10 januari werd meegedeeld aan de gewestregeringen, bevat echter inderdaad een bevoegdheidsoverschrijding. Op een aantal punten handelt het over regionale materies. De ambtenaren van de Vlaamse overheid die in de commissie zetelen, hebben me laten weten dat ze wel degelijk aandacht hebben gevraagd voor deze bevoegdheidsoverschrijding. Daarop werd echter steevast de opmerking gemaakt dat dit op politiek vlak moet worden uitgeklaard.

De Vlaamse regering heeft kennis genomen van het voorontwerp en heeft, zoals gevraagd, een werkgroep belast met het uitbrengen van een advies nopens de federale aanpak. Daarnaast echter heeft ze ook beslist geen enkel advies uit te brengen nopens de andere materies, maar de federale premier en staatssecretaris Deleuze er in een brief op te wijzen dat die materies tot haar eigen bevoegdheden behoren. Dat is wat op het politieke vlak werd ondernomen.

Voor 10 april moeten de gewest- en gemeenschapsregeringen hun standpunt bekendmaken aan de federale overheid. Dan volgt het definitieve op punt stellen van het plan. Uit informele contacten heb ik vernomen dat de federale regering deze bevoegdheidsverdeling zal respecteren, en dat ze enkel met het federale plan zal verdergaan binnen de eigen bevoegdheden.

Toch blijft er een pijnpunt. Uitgaande van de wet zouden we in dit land tot een optimale afstemming van de bevoegdheden moeten komen. Daarom is in dit geval een samenwerkingsakkoord aangewezen. Blijkbaar werd die reflectie vroeger nooit gemaakt, maar het is pas naar aanleiding van concrete gevallen dat kan worden geprobeerd de situatie te optimaliseren. In de internationale tekst, al is het geen bindende verdragstekst, wordt zowel aan de federale als aan de regionale overheden gevraagd inspanningen te doen. De doelstellingen kan iedereen onderschrijven, maar een en ander zal nooit werken zolang we de procedure voortzetten volgens dit concept, met een commissie en een federale raad, waarin de gewesten en de gemeenschappen één of twee vertegenwoordigers hebben aangeduid.

Om de doelstellingen van de conferentie van Rio inzake duurzame ontwikkeling te bereiken, is het beter een samenwerkingsakkoord te sluiten, na te gaan welke actiemiddelen door de gewesten kunnen worden aangebracht en wat de federale bevoegdheid is, en dat samen te voegen tot één geheel. Het is immers niet mogelijk tot een coherent geheel van maatregelen te komen in een situatie van strikte scheiding, waarin iedereen zijn eigen huiswerk maakt.

In zo een samenwerkingsakkoord moeten ook afspraken over communicatie worden opgenomen. Deze wet heeft nooit het voorwerp uitgemaakt van een belangenconflictprocedure. Het is ook niet meer relevant wie voor en wie tegen was. Het is echter hoe dan ook totaal fout dat in de fase van het voorontwerp al kan worden begonnen met de communicatie met de bevolking. Dat kan pas gebeuren in een volgende fase, waarin de acties van de twee bevoegdheidsniveaus al in elkaar zijn gevloeid, zodat die de communicatie met de bevolking gezamenlijk kunnen voeren.

Het is perfect mogelijk een voorontwerp van plan op te stellen, waarover de regering en de gewestregeringen zich hebben kunnen uitspreken. Daarover kan dan een communicatieronde worden gehouden met voorlichtingsvergaderingen waarin het federale, het gewestelijke en gemeenschapsniveau gezamenlijk naar buiten treden. Zo niet gaat deze belangrijke materie aan de bevolking voorbij. Alle mogelijk actiemiddelen ten spijt, hebben weinigen begrepen wat het belang is van dit plan, laat staan dat er onder de bevolking een bevraging zou zijn gebeurd over wie wat doet op welk niveau. Deze interpellatie is, gezien de bevoegdheidsverdeling, ongemeen belangrijk, maar het resultaat is dat de bevolking niet aan zo een bevraging participeert.

Tot slot wil ik het nog even hebben over de toekomstige bevoegdheidsverdeling. Duurzame ontwikkeling is nog steeds een gedeelde bevoegdheid. De vraag is dan ook of het bij een toekomstige staatsordening – en daarbij hebt u verwezen naar de dialoog van gemeenschap tot gemeenschap – niet aangewezen is om nog meer bevoegdheden te bundelen op het niveau van de gewesten. We zijn daar natuurlijk vragende partij voor. De Costa zal zich daar te gepasten tijde over buigen.

De lopende procedure gaat uit van een wetgeving die mijns inziens niet is aangepast aan de staatkundige realiteit van ons land. Op de vraag wat de Vlaamse regering nu concreet gaat doen, kan ik u antwoorden dat de regering een antwoord zal geven aan de federale regering in verband met de

Dewael

bevoegdheden die tot de federale competentie behoren. De rest moet door de gewesten zelf worden ingevuld.

U vraagt of dit een efficiënt antwoord is op de uitdaging van de Conferentie van Rio. Ik denk dat dit beter zou kunnen. Daartoe moet een samenwerkingsakkoord tot stand komen tussen de federale overheid en de gewesten en gemeenschappen waardoor men de uitdaging gezamenlijk aangaat. Zo kan elk niveau voor zijn eigen bevoegdheid effectief werken aan een plan en krijgt men een coherent pakket van maatregelen die gelijktijdig en gezamenlijk aan de bevolking kunnen worden meegedeeld. Dat lijkt me een betere manier van werken.

Mijn einddoel, tot slot, is een wijziging van de staatsstructuur waardoor de bevoegdheden inzake duurzame ontwikkeling worden samengebracht op het niveau van de deelstaten. Dat is de beste oplossing waardoor de volledige competentie wordt ondergebracht in eigen huis.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : De twee toezeggingen die u hebt gedaan, met name het pleiten voor een aangepaste bevoegdheidsverdeling en voor een samenwerkingsakkoord, zijn voor mij van groot belang. Het moet inderdaad mogelijk zijn dat ieder gewest een rapport opstelt over de materies waarvoor het bevoegd is. Bij het overleg tussen de verschillende regeringen moet worden nagegaan waar zich de geschilpunten bevinden en waar zich problemen voordoen in verband met een goede coördinatie inzake duurzame ontwikkeling.

De bevoegdheden moeten duidelijk worden afgebakend. Dit blijkt absoluut niet uit het voorliggende document. De diffuse manier waarop men hier optreedt is bijzonder nefast voor de duurzame ontwikkeling. Een duurzaam beleid veronderstelt immers een goede coördinatie.

De voorzitter : De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé : De minister-president heeft niet geantwoord op mijn bijkomende vraag. Ik had het eigenlijk ook niet verwacht. Ik citeer nog even de heer Denys : 'De kruik gaat zolang te water tot ze barst. De Vlaamse minister-president Patrick Dewael geeft tot dusver blijk van een zeer grote vorm van federale loyauteit. Dat siert hem en het is aan te bevelen. Maar het is natuurlijk maar

zinnig als het federale niveau, dat inzake federale loyauteit de voorbeeldfunctie zou moeten geven, dit begrip ruim en exact interpreteert.'

De heer Denys heeft uitvoerig geïllustreerd dat dit steeds minder gebeurt. Ik zal de minister-president hierover nog ondervragen en gun hem inmiddels de nodige bedenktijd.

Minister-president Patrick Dewael : De heer Caluwé heeft van deze interpellatie gebruik gemaakt om over vier à vijf verschillende dossiers te spreken. Op die manier komen we in een oeverloos debat terecht. Ik verwijs naar de actuele vraag die vorige week is gesteld in het Vlaams Parlement. Ik ben toen summier ingegaan op een aantal dossiers zoals de witte woede, het dossier-Zaventem, enzovoort. Zulke zaken moeten geval per geval worden benaderd.

Als men in zulke zaken consequent doordenkt, dan wordt een dergelijk spel in de twee richtingen gespeeld. Als ik de vraag van de heer Bex opnieuw als uitgangspunt neem, dan kan men zich afvragen of men voor de duurzame ontwikkeling niet in dezelfde procedure kan voorzien. Er bestaat immers een federale wetgeving voor een Federaal Plan inzake Duurzame Ontwikkeling die bepaalt dat een vertegenwoordiger van de gewesten en gemeenschappen wordt uitgenodigd, zowel voor de raad als voor de commissie. De vraag is in welke mate wordt gecommuniceerd over het beleid dat wij voeren binnen Vlaanderen. Moet men bovendien, voor een optimale afstemming van de bevoegdheden, vanuit Vlaanderen geen signaal geven naar de andere gewesten en naar de federale overheid ?

Ik bekijk het resultaat inzake duurzame ontwikkeling dat men moet bereiken op basis van de Conferentie van Rio. Dit is nochtans niet de volmaakte toepassing. Een samenwerkingsakkoord lijkt me meer aangewezen. Die reflectie moet echter in de twee richtingen bestaan. Pas dan kan men op het terrein de beste resultaten bereiken. Op dit moment zijn we nog ver verwijderd van dat soort samenwerking, maar we moeten ernaar streven. Zolang de bevoegdheidsverdeling behouden blijft, zijn we aangewezen op overleg en samenwerking. De federale regering zal in haar plan alleszins rekening houden met de bevoegdheidsverdeling. Het is geen kwestie van recuperatie in de ene richting, zoals dat al te vaak wordt voorgesteld. Als het bijvoorbeeld gaat over dossiers als dat van Zaventem, moet men durven onderkennen dat men in een samenwerkingsverband zal moeten optreden om een optimale oplossing te bereiken. Beslissingen van een bepaald niveau zullen altijd directe en indirecte

Dewael

te gevolgen hebben voor een ander niveau. Dat zijn nu eenmaal evenwichtsoefeningen.

Ik herhaal nog even het belangrijkste aspect van mijn antwoord : er zal in deze aangelegenheid geen sprake zijn van een bevoegdheidsoverschrijding. Indien dat toch het geval zou zijn, zal de Vlaamse overheid de zaak voorleggen aan het Overlegcomité.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.47 uur.*
